

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. гр. Тутракан, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разглежда докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20213430100359 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвиди следното:

Делото е образувано по редовна и допустима искова молба на Т. Г. С. с ЕГН ***** против ЕМ. Г. М. с ЕГН *****, М. А. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т“ АДСИЦ с ЕИК***и Л. А. Д. с ЕГН *****.

Ищецът С. претендира да е изключителен собственик на поземлен имот с идентификатор № 73496.30.3 и местонахождение в землището на гр. Тутракан, местност „КАМБУР ГЪОЛДЖУК“, начин на трайно ползване „Нива“, площ 85,033 дка (съобразно последното изменение на КККР, засягащо поземления имот от 29.06.2021), пета категория, при съседни: 73496.30.82; 73496.30.27; 73496.30.25; 73496.30.78; 73496.30.76, номер по предходен план 030003. Собственическите си претенции обосновава с протоколно Определение от 13.01.2014 г. по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС, с което е одобрена съдебна спогодба за делба на няколко ниви, сред които и нивата от 85 дка, която му се пада в дял. Не владее имота, тъй като нивата се владее от ответника Д.. Искане от съда, след като установи по отношение на ответниците „А. т.“ АДСИЦ, М.Г., В.Г. и Л.Д., че е собственик на цялата нива, да осъди Д. да му предаде владението върху нея.

В условията на евентуалност, ако съдът приеме, че делбата по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС е нищожна, претендира да бъде установено спрямо всички ответници, в т.ч. спрямо Е.М., че е собственик по наследство на 1/2 ид.ч. от имота, като иска осъждането на Д. за тази 1/2 ид.ч.

Ищецът оспорва Д. М.а да е осъществявала фактическа власт върху процесната нива.

Претендира разноси за производството.

Е.М. е ответник само по евентуалния иск, и то само в установителната му част. Възражава, че същият е недопустимо предявен срещу него, тъй като е направил валиден отказ от наследството на Домника М.а. В условията на евентуалност счита, че искът е неоснователен, тъй като делбата е нищожна на основание чл. 75, ал. 2 ЗН, защото неговият отказ от наследство ползва/уголемява дела на останалите наследници на Домника М.а, сред които не са били ищецът и неговата майка М. С.а. Освен това, дори ищецът да е бил някога собственик, той е загубил собствеността върху спорната вещ, тъй като отв. М. счита, че тя е придобита на оригинално основание от приобретателите по прехвърлителните сделки с нея.

Процесуалният представител на отв. М. счита, че тъй като ответниците не са били страни в делото за съдебна делба, на която се позовава ищецът, решението по допускането ѝ и определението, с което приключва, нямат сила на пресъдено нещо спрямо тях.

Моли за отхвърляне на исковете. Иска присъждане на разноси.

Ответниците М.Г. и В.Г. считат, че ищецът няма правен интерес да установява по отношение на тях собствеността върху процесния имот, тъй като те не го владеят повече от 13 години. Възражават, че първата фаза на съдебната делба по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС е приключила с решение от 30.03.2010 г. и дотогава не е предявен иск или възражение по чл. 76 ЗН срещу сделката от 2008 г., с която са придобили процесната нива от Д. М.а. На това основание считат, че след като отдавна е била преклудирана възможността за обявяване на относителната недействителност на тази сделка, същата е действителна спрямо ищеца С. и е породила своите правни последици.

Според Г.и делбата по гр.д.№ 133/2005 ТнРС е нищожна, тъй като в нея не са участвали всички сънаследници, а отказът на Е.М. от наследството на Домника М.а е недействителен, защото е теглил суми от неин спестовен влог след смъртта ѝ.

Оспорват, че ищецът е собственик на нивата от 85 дка, като изтъкват доводи във връзка с чл. 99 ЗС: че спрямо Д. М.а и последващите приобретатели е налице изтекъл в тяхна полза 10-годишен давностен срок на владение. Г.и молят за отхвърляне на исковете. Претендират разноси.

Ответникът „А. т.“ АДСИЦ оспорва действителността на съдебната делба по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС с довода, че същата е нищожна, защото в нея е следвало да участват М. и В. Г.и, като купувачи на процесния имот, а също така и държавата като наследник.

За правото на Г.и да бъдат включени в делбата се изтъкват доводи свързани с легитимацията на Д. М.а като собственик по силата на констативен нотариален акт за собственост и пропуск от страна на ищеца да установи това

обстоятелство в службата по вписванията и да поиска обезсилването на констативния нотариален акт в производството за делба. В резултат на този пропуск последващият конститутивен нотариален акт (покупко-продажбата от 2008 между Д.М.а и М.Г.) остава валиден и годен за осъществяване на сделката с материализираното в нея право.

Ответното дружество изтъква къде същите, къде сходни доводи, като тези на ответниците Г.и във връзка с придобивната давност, с тази разлика, че според процесуалния представител на дружеството владението на всички по веригата М.а-Д. е добросъвестно.

Представителят на „А. т.“ АДСИЦ счита, че решението по първа фаза на делбата и последващото определение, с което е одобрена съдебната спогодба по гр.д.№ 133/2005 ТнРС, са непротивопоставими на дружеството, което представлява, защото то не е било конституирано в делбеното производство.

Моли за отхвърляне на главния иск изцяло, евентуално за отхвърлянето му до 1/2 ид.ч. от имота. Дружеството претендира разноски.

Отвeтникът Л.Д. навежда същите доводи като останалите ответници, акцентирайки че в производството по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС Е.М. не е бил конституиран като наследник на Д. М.а, поради извършения отказ от наследство. Трябвало е обаче да бъде конституирана държавата, а не да се уголемяват дяловете на Т.С. и М. С.а, тъй като те не са наследници на Домника М.а.

Позовава се на петгодишна придобивна давност от 30.03.2011. Добросъвестното владение е установил след сделката и претендира същата да е правно основание по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС. Освен това, според Д., изтекла в негова полза е и „обикновената“ 10-годишната давност с присъединяване на владение. Моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноски.

Отделните групи ответници са обикновени другари помежду си. Само между ответниците М.Г. и В.Г. е налице необходимо факултативно другарство.

В съдебното заседание явилите се страни, чрез процесуалните си представители, поддържат исковете и възраженията. Доразвиват доводите си в писмени бележки.

Тутраканският районен съд, след преценка на събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С решение № 2001 от 25.07.1994 на поземлената комисия гр. Тутракан е възстановено правото на собственост на наследниците на Т. К. К. върху нивата с площ 85, представляваща имот № 030003 по плана за земеразделяне (л. 117).

На 20.06.1995 Д. Т. М.а се сдобива с Констативен нотариален акт за

собственост на тази земеделска земя, явяваща се процесната нива с площ 85 дка. Нотариалният акт е № 544, том I, дело 797/95 на ТнРС. В него пише, че имотът е придобит от Д. М.а по наследство от Т. К. К., като нотариусът се е позовал на решение на поземлената комисия и удостоверение за наследници № У-183/13.02.1995 на общ. Тутракан (л. 216 от гр.д.№ 79/2015 ТнРС).

На 11.04.2005 Г. Т. С. предявява иск срещу Д. М.а за делба на наследство, в чиято маса влиза процесната земеделска земя от 85 дка. Гражданското дело е № 133 от 2005 по описа на Тутраканския районен съд. Исковата молба е вписана същият ден в СВ Тутракан с вх.рег.№ 956, акт 157, т. II, което се установява: от поставения щемпел върху нея (л. 192); от справката по персоналната партида на Д. М.а (л. 185 гръб).

На 21.04.2008 Д. М.а, легитимирайки се с констативния н.а.№ 544/20.06.1995, сключва договор за прокупо-продажба във формата на нотариален акт, с който като продавач се разпорежда с цялата нива в полза на купувача по сделката – ответникът М.Г.. За прехвърлителната сделка е съставен нотариален акт, вписан с вх.рег.№ 1046, акт № 86, том III, дело 516/2008 на СВ Тутракан (л. 15).

Ответникът М.Г. е в граждански брак с отв. В.Г. от 26.05.1990, личи от Удостоверение за семейно положение изх.№ АО-08-65/15.01.2015 на Общ.Тутракан (л. 28 от гр.д.79/15 ТнРС), което значи, че придобитият имот е в режим на имуществена общност.

Два дни по-късно, на 23.04.2008, ответниците Г.и продават същата нива на ответника „А. т.“ АДСИЦ с нотариален акт, вписан с вх.рег.№ 1078, акт № 114, том III, дело 546/2008 на СВ Тутракан (л. 16).

Двете прехвърлително-придобивни сделки, описани дотук, се случват след завеждане на иска за делба, по който е образувано гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан, и преди да е постановено решение по допускането ѝ.

За безспорно е прието в доклада по настоящото дело, че М. М. С.а е била съпруга на Г. С., а ищецът Т.С. му е син.

С Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 на Тутраканския районен съд (л. 118-119 от гр.д.133/05 ТнРС) са допуснати до делба една част от имотите, посочени от първоначалния ищец Георги С., тъй като само за тях съдът приема, че са съсобствени с Д. М.а. Сред тях е процесната земеделска земя от 85 дка. От мотивите на съдебното решение става ясно, че ищецът Г. С. е починал в хода на процеса през 2006 и същият е заместен от неговите универсални правоприменици М. С.а и Т.С.. Делбата е допусната между тях и ответницата Д. М.а при квоти: за М. С.а 1/4 ид.ч., за Т.С. 1/4 ид.ч. и за Д. М.а 1/2 ид.ч. Производството по въззивните жалби срещу решението на районния съд е прекратено с Протоколно определение от 21.05.2013 по в.гр.д.№ 174/2010 на ОС Силистра (л. 112 от гр.д.133/05). Така, решението по допускане на делбата влиза в сила, както е постановено, личи също от ръкописното отбелязване в края на акта с дата 17.07.2013 (л. 118 от гр.д.133/05).

На 30.03.2011 ответното дружество „А. т.“ продава процесната нива на ответника Л.Д. с нотариален акт, вписан с вх.рег.№ 904, акт № 160, том III, дело 545/2011 на СВ Тутракан (л. 18-27).

Д. не е женен – удостоверява се от служебната справка (л. 133) и Удостоверение за семейно положение (л. 29 от гр.д.79/15 ТнРС), поради което липсват основания да се счита, че по делото не са конституирани всички надлежни страни.

Д. М.а умира на 10.04.2012, за което е издаден акт за смърт № 461/2012 на Община Столична, район Красно село (л. 160).

В Удостоверението за наследници изх.№ 9400-84/22.01.2015 на Община Столична като нейни наследници са посочени синовете ѝ: ответникът Е.М. и И. Г. М., който е починал на 03.08.2012 неженен и без деца (л. 27 от гр.д.79/15).

Преди да умре, на 24.06.2010 Д. М.а продава на своя син И. М. 4/6 ид.ч. от апартамент в гр. София (л. 170-171 от гр.д.79/15).

Двадесет и четири дни след смъртта на И. М. неговият брат ответникът Е.М. продава същият този апартамент на трето лице (л. 168-169 от гр.д.79/15).

Деловодните данни за тези две сделки са отразени в приложени справки от имотния регистър по партидите на двамата братя (л. 147 и л. 155 от гр.д.79/15).

На 20.06.2012, т.е. след смъртта на Д. М.а, но преди тази на И. М., ответникът Е.М. изтегля от три банкови сметки: едната в „Банка ДСК“ (л. 371-376 по гр.д.79/15), а другите две в „Уникредит булбанк“ (л. 147-160), общо 4984,61 лева.

На 12.11.2012 с молба до Софийския районен съд отв. М. се отказва от наследството на майка си Д. М.а. Отказът е вписан в особената книга по чл. 49, ал. 1 ЗН под № 708 от същата дата (л. 124).

В неприключилото дело за делба № 133/05 ТнРС Е.М. е конституиран като ответник на мястото на починалата си майка. Фактът на конституирането личи от протокола на о.с.з. от 04.10.2013 (л. 143), а преди това – от протокола на о.с.з. по в.гр.д.№ 174/2010, проведено на 21.05.2013 в ОС Силистра, където се е намирало делото по обжалване на първоинстанционното решение за допускане на делбата (л. 112 от гр.д.133/05).

На 20.11.2013 в о.с.з. по гр.д.133/05 ТнРС Е.М. участва чрез процесуален представител, който моли делото да бъде прекратено спрямо него, представяйки удостоверението за направения отказ от наследство по ч.гр.д.№ 22646/2012 на СРС (л. 141).

На 13.01.2014 Тутраканският районен съд прекратява производството по делба по отношение на Е.М. и одобрява спогодбата между М. С.а и Т.С., според която последният става изключителен собственик на процесната нива от 85 декара (л. 99-103 от гр.д.133/05).

Съдебният протокол е представен на 31.03.2014 за вписване в СВ-

Тутракан. Даден му е вх.рег.№ 612, а вписването е извършено с акт № 172, том I – личи от щемпелът (л. 7).

Вписването на съдебния протокол не е извършено по личната партида на Д. М.а, което се установява от приетата справка (л. 182-187).

Вписването е отразено в справката по имотната партида (л. 188-189).

При така установената фактическа обстановка, Тутраканският районен съд намира от правна страна следното:

Предявеният главен иск по отношение на целия спорен имот е с правна квалификация по чл. 108 ЗС и е насочен срещу ответниците „А. т.“ АДСИЦ, М.Г., В.Г. и Л.Д. в установителната част и само срещу Д. в осъдителната. Основанието за правото на собственост, на което ищецът се позовава, е **съдебната спогодба за делба на наследство**.

Предявеният евентуален иск също е с правна квалификация по чл. 108 ЗС, но е само за 1/2 ид.ч. от спорния имот, като в установителната част е спрямо всички ответници: Е.М., М.Г., В.Г., „А. т.“ АДСИЦ и Л.Д., а в осъдителната – само спрямо Л.Д.. Основанието, на което ищецът се позовава, за да претендира собствеността върху идеалните части от имота, е **наследство**.

Правният интерес на ищеца от завеждане на исковете по чл. 108 ЗС срещу ответниците, които не владеят имота, черпи основания от т. 2А и т. 3Б на Тълкувателно решение 4/2014 на ОСГК, ВКС и произтича от това, че Д. М.а, като се е разпоредила с цялата вещ, а след това и останалите приобретатели, като са сторили същото, на практика са отрекли правото на собственост на ищеца върху същата вещ.

За да уважи главния или евентуалния иск, съдът следва да достигне до извода, че ищецът С. е собственик на съответната част от спорния имот, и то на основанието, което е заявил. Също така следва ответникът Д. да владее имота към момента на приключване на съдебното дирене. Този факт не се оспорва. Напротив, признава се от Д. в отговора му на исквата молба. Следователно спорът се концентрира изключително и само върху установителната част на ревандикационните искове, а именно: собственик ли е ищецът на цялата или на половината нива.

По главния иск за целия имот

Съдът намира за неоснователен главният иск на ищеца С., че е собственик на цялата нива 85 дка, легитимирайки се като такъв на основание съдебната спогодба за делба по гр.д.№ 133/05 ТнРС, одобрена с протоколно определение на съда от 13.01.2014.

Исковото производство по гр.д.№ 133/05 ТнРС е започнало като делба на наследство по чл. 69 и сл. ЗН. Разликата между делба на наследство, в чийто актив влизат вещни права, и делба на съсобственост по чл. 34 ЗС, е само в специфичното основание, на което възниква съсобствеността при

наследяването, респективно на лицата, които имат право да участват в това производство, а именно – само наследниците на общия наследодател. Обусловена от тази специфика е възможността да се съединят за съвместно разглеждане някои искове, които в общия случай на делба по чл. 34 ЗС не намират приложение. Въпреки всичко, приликите са повече и затова разпоредбите на делбата за наследство се прилагат съответно при делбата на съсобственост – арг. чл. 34, ал. 2 ЗС. Такава е разпоредбата на чл. 75, ал. 2 ЗН, която гласи, че когато делбата е извършена без участието на някой от сънаследниците, респ. на съсобствениците, тя е изцяло нищожна.

Настоящият състав на Тутраканския районен съд намира, че тъкмо на това основание делбата, която е приключила със съдебната спогодба, одобрена от съда по гр.д.№ 133/05 ТнРС, е нищожна. За да стигне до този извод приема, че Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 ТнРС за допускане на делбата има сила на пресъдено нещо спрямо ответниците, които се явяват правоприменици на Д. М.а.

Като частни правоприменици всички ответници по веригата от прехвърлителни сделки М.а-Д. са обвързани от силата на пресъдено нещо на основание чл. 226, ал. 3 ГПК, защото исквата молба е била вписана по партидата на първоначалния праводател – М.а, когато е сключена първата продажба на 21.04.2008. Не е налице изключението по тази норма, отнасящо се за недвижимите имоти. И понеже делото е следвало своя ход между първоначалните страни по спорното правоотношение, както разпорежда чл. 226, ал. 1 ГПК, качеството, което са имали приобретателите в делбеното производство, е на процесуално субституирани, чийто процесуален субституент до смъртта си е била Д. М.а – арг. т. 3 от ТР 3/19.12.2013 на ВКС по тълк.дело № 3/2013 на ОСГК.

След този момент производството по делото е следвало да продължи с участието на нейните наследници. И. М. умира скоро след майка си, преди да бъде конституиран като страна. Спорният въпрос дали ответникът Е.М. има качеството на наследник за цялото имущество на Д. М.а, намира своя положителен отговор и в двете хипотези. Първата, че заедно със своя брат всеки от тях е приел по 1/2 ид.ч. от наследството на майка им, а след смъртта на И. М. ответникът Е.М. придобива и неговата 1/2 ид.ч. от това наследство. Втората, че цялото наследство първоначално е отишло у И. М., заради отказа на Е.М. по чл. 52 ЗН, но след това, приемайки наследството на своя брат, в крайна сметка придобива активите и пасивите от имуществото на своята майка.

За това, че И. М. е приел наследството на Д. М.а съдът прави извод от текста на пълномощното, с което отв. Е.М. се легитимира пред „Банка ДСК“ и „Уникредит булбанк“ (л. 374-375 от гр.д.79/15 и л. 155-156 от настоящото), за да изтегли парите от сметките. В него И. М. изрично изтъква своето качество на наследник на Д. М.а, а разпоредителната сделка на 27.08.2012 с апартамента, който е бил собственост на починалия брат, съдът прима за

действие, което недвусмислено сочи, че отв. Е.М. е приел наследството на брат си – чл. 49, ал. 2 ЗН.

Независимо от изложеното съдът намира, че изричният отказ на отв. Е.М., вписан по реда на чл. 52 ЗН в особената книга на СРС, е нищожен. Само по себе си изтеглянето на пари от сметка на починало лице не винаги представлява действие по приемане на наследството, защото тези пари може да отидат за запазването и управлението му – чл. 58 ЗН, което не е действие, несъмнено предполагащо намерение за приемане на наследството на Д. М.а по смисъла на чл. 49, ал. 2 ЗН. Само че такива или подобни твърдения за конкретни фактически действия по запазване и управление на наследството нито бяха наведени, нито доказани. Свидетелят Добрев не успя да изложи факти, които да опровергават по сигурен начин презумпцията по чл. 69 ЗС досежно половината от изтеглените суми за близо 5000 лева. Така, ако за едната половина Е.М. следва да се счита за техен държател, понеже е бил пълномощник на брат си, за другата половина следва да се приеме, че ги е държал като свои. Свидетелят Д. казва, че Е.М. имал намерението да се откаже от наследството на майка си в полза на своя брат и парите му трябвали, за да установи какъв актив ще получи брат му. Първо, не се доказаха никакви конкретни фактически действия за „установяване“ активите на наследството, които да са изисквали разходването на близо 2500 лева. Второ, ако Е.М. действително е имал твърдото намерение да се откаже от наследството на своята майка, нямало е никаква пречка да го направи преди да изтегли парите и пак да се легитимира пред банките с пълномощното от брат си. Трето, безсмислено е било Е.М. тепърва, след изтеглянето на парите, да установява какви са активите на наследството, само за да посъветва брат си дали да го приеме, след като същият вече го е приел, видно от текста на пълномощното. Четвърто, нямало е пречка изтеглянето на парите да стане по реда на чл. 59 ЗН, ако действителното намерение на ответника М. е било да бъде управител на наследството на Д. М.а до приемането му от брат му. С тези мотиви съдът счита за опровергани доводите на ответника М., че се е отказал от наследството на своята майка. Така той е придобил първоначално половината от наследството ѝ, а след смъртта на своя брат, и другата половина.

За разлика от настъпилото в хода на процеса частното правоприемство, при което частният правоприемник не става страна, освен по реда на чл. 226, ал. 2 или чл. 228, ал. 1 ГПК, универсалното правоприемство води до задължителното конституиране на универсалния правоприемник на мястото на праводателя – чл. 227 ГПК.

Като универсален правоприемник на своята майка и надлежно конституиран по гр.д.№ 133/05 ТнРС качеството на Е.М. в делбеното производство по отношение на приобретателите по веригата от сделки М.а-Д. е същото като на неговата майка – той е техен процесуален субституент. Като такъв, той не може да се разпорежда с процесуалното право на иск, защото материалното право, което защитава с него, не му принадлежи. Такова

разпоредително действие представлява предявяването на удостоверението за нищожния отказ от наследство и съответното искане на М. за прекратяване на производството по гр.д.№ 133/05 ТнРС спрямо себе си, което в крайна сметка е било уважено от делбения съд. По този начин приобретателите са били лишени от възможността в дял на Е.М. да се падне процесната земеделска земя и така да се санира порокът на сделката, с която Д. М.а се е разпоредила свръх правото ѝ на собственост върху вещта, оттам на всички останали прехвърлителни сделки.

Няма значение, че към 13.01.2014 – датата на последното съдебно заседание, не е имало доказателства по делото за случилите се покупко-продажби с предмет процесната вещ. Продажбата на чужда вещ не е нищожна по отношение на облигационното действие на продажбения договор, тя просто не прехвърля собствеността и е основание за развалянето му. В случая Д. М.а и приобретателите, които на свой ред са прехвърлили вещта, са се разпореждали валидно само с 1/2 ид.ч. от нея, колкото делбеният съд е приел, че са наследствените права на Д. М.а.

Няма значение, че към момента на прехвърлителните сделки дори за тази 1/2 ид.ч. от правото на собственост е съществувала опасност за приобретателите вещно-прехвърлителният ефект на продажбения договор да отпадне с обратна сила, ако при извършване на делбата нивата не се падне в дял на Д. М.а или на нейните наследници. Само че, за да се случи това, делбата трябва да е валидна, което изисква участието на всички съсобственици – било то като типични страни, било чрез процесуалния им субституент.

В случая важното е, че нормата на чл. 75, ал. 2 ЗН вр. чл. 32, ал. 2 ЗС е материалноправна и ответниците, придобили валидно 1/2 ид.ч. от процесната вещ, са защитени от материалните последици на делбата, в която не са участвали, тъй като същата се счита за нищожна. Ето защо в случаи като настоящия, дори крайният акт на съда, с който приключва делбеното производство, да е процесуално перфектен, същият не произвежда материалноправно действие. Няма конститутивен ефект. Не прекратява състоянието на съсобственост. Съответно никой от съделителите не може на това основание да претендира, че е изключителен собственик на вещ, която е част от делбената маса.

По тези съображения главният иск следва да се отхвърли.

За разликата между материалната нищожност на делбата и процесуалната нищожност на съдебните актове

Това че протоколното Определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан не е произвело материалноправно действие, защото делбата е нищожна, понеже е приключила без участието на ответниците, които валидно са придобили 1/2 ид.ч. от вещта, но са били обвързани от действията на техния процесуален субституент ответникът М., не означава, че самото определение или другите актове на съда по това дело са нищожни. В

Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 1/2011 г., ОСГТК се приема, че нищожно е решението, което е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение. Актовете на съда по гр.д.№ 133/05 ТнРС не страдат от такива пороци, но ако се допусне хипотетично, че нищожността на съдебната делба по смисъла на чл. 75, ал. 2 ЗН означава и нищожност на съдебния акт, с който тя приключва, би се стигнало до неприемливия от гледна точка на принципа за правната сигурност извод, че все още гр.д.№ 133/05 ТнРС е висящо. В такъв случай, заради обуславящото значение на делбата, настоящото производство трябва да бъде спряно до валидното ѝ приключване, което не може да стане без влязло в сила решение по нарочен иск за прогласяване нищожността на съдебния акт – чл. 270, ал. 2 ГПК. Тъкмо затова, за да се избегнат тежките последици за правната сигурност, законодателят е подбрал мъдро, като не е обвързал неучастие на съсобственика с процесуална нищожност на постановените актове в делбата, а само с нейната материална нищожност, запазвайки обаче останалите материалноправни ефекти на производството.

Според Тутраканския районен съд материалноправните последици на производството по гр.д.№ 133/05 ТнРС, които не са засегнати от нищожността по чл. 75, ал. 2 ЗН вр. чл. 34, ал. 2 ЗС, са няколко, три от които имат значение за настоящия спор.

Първата е, че с предявяването на исковата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС на 11.04.2005 спрямо Домника М.а и нейните правоприемници е прекъснато течението на придобивната давност, ако изобщо такава давност е текла в нейна полза за спорната нива от 85 дка – аргумент от чл. 116, б. „б“ ЗЗД вр. чл. 84 ЗС. Искът за делба е вещен, за собственост. Исковите за собственост прекъсват придобивната давност, когато са насочени срещу владелеца. В случая не е налице хипотезата на чл. 116, б. „б“, изр. 2 ЗЗД, която гласи, че ако искът не бъде уважен, давността не се смята прекъсната, защото съдебната спогодба има значение на влязло в сила решение – арг. чл. 234, ал. 3 ГПК.

Втората е, че във фазата по допускане на делбата Д. М.а е следвало да предяви своите възражения за изключителна собственост върху спорната нива, в т.ч. възражението за придобивна давност – чл. 109, ал. 1 ГПК-отм. На съда е известно, че между първоначалните съделители Д. М.а и Г. С. са воден множество дела, но какви точно – няма никакво значение, освен фактът, че по гр.д.№ 133/05 ТнРС има влязло в сила решение за допускането до делба на процесната нива от 85 дка при съответните квоти. Което ще рече, че ако Д. М.а е имала някога, някакви основателни доводи да претендира изключителна собственост за себе си върху спорната вещ, то те са преклудирани като незаявени, или ако са били заявени в делбеното производство, същите очевидно са отречени от делбения съд. В тази връзка твърденията на ответниците, че Д. М.а още преди образуване на делото за делба е станала

изключителен собственик на нивата, се явяват неоснователни поради силата на пресъдено нещо, с което се ползва Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан спрямо нея и нейните правоприемници – частни и универсални. Оттук всички писмени и гласни доказателствени средства, ангажирани по настоящото дело за доказване, че някога Домника М.а е осъществявала фактическа власт върху спорната вещ, се явяват излишни и неотносими към спорния предмет на доказване, поради което съдът не намира за необходимо да ги обсъжда.

Третата материалноправна последица е, че от образуването на гр.д.№ 133/05 ТнРС до приключването му на 13.01.2014 придобивна давност не е текла в ничия полза – арг. чл. 115, б. „ж“ вр. чл. 84 ЗС. Нито в полза на Д. М.а, нито в полза на нейните частни правоприемници –ответниците по делото, за които в доклада по делото е прието за безспорно, че са осъществявали фактическа власт върху имота от сключването на придобивните сделки с него до последващото му прехвърляне.

По евентуалния иск за 1/2 ид.ч. от имота

От това, че Решение № 3/30.03.2010 за допускане на делбата има сила на пресъдено нещо (СПН) за страните по настоящото дело – арг. чл. 298, ал. 2 ГПК, съдът, на основание чл. 297 ГПК, е обвързан да приеме за доказано твърдението на ищеца Т.С., че е собственик на 1/2 ид.ч. от процесната нива с площ 85 дка, защото решението легитимира него и майка му като съсобственици **по наследство** на по 1/4 ид.ч. И тъй като М.а С.а е починала на 15.01.2015, а той е единствен неин наследник, което се доказва от Удостоверението за наследници изх.№ 3-4100/06.07.2021 на Община Русе (л. 146), същият се явява приобретател на нейната идеална част.

При това положение евентуалният иск се явява основателен и следва да се уважи.

По възражението за придобивна давност

Както вече съдът обясни, дали Д. М.а и нейните частни правоприемници са осъществявали фактическа власт върху вещта, преди края на делбеното производство, няма никакво значение за възражението им, че са придобили имота по давност. Защото и да е текло давностно владение преди завеждането на иска за делба, същото е загубило значение предвид влязлото в сила решение по допускането ѝ, а по време на процеса давност не тече. Затова са неоснователни доводите на ответниците във връзка с чл. 82 ЗС за присъединяване на владение.

Осъществяваната фактическа власт има значение за презумпцията по чл. 83 ЗС, която гласи, че който докаже, че е владял в различни времена, предполага се, че е владял и в промеждутъка, ако не се докаже противното. По делото не се твърди прекъсване на осъществяваната от ответниците фактическа власт, установена от Г.и от 21.04.2008 насетне, която и към настоящия момент е безспорен факт по отношение на отв. Д.. Само че тази непрекъсната фактическа власт може да се квалифицира като владение едва

след края на съдебното производство по гр.д.№ 133/05 ТнРС, т.е. след 13.01.2014. До влизане в сила на решението, респ. съдебната спогодба по вещния иск, осъществяваната фактическа власт не представлява давностно владение по смисъла на чл. 79 ЗС – така в Решение № 119 от 15.01.2018 г. на ВКС по гр.д. № 5062/2016 г., II г.о.

От 13.01.2014 до завеждането на настоящия ревандикационен иск на 06.07.2021 са минали 7 години, 6 месеца и 5 дни, което е повече от необходимата „кратка” 5-годишна придобивна давност по чл. 79, ал. 2 ЗС и по-малко от „обикновената” 10-годишна по алинея първа. През това време владелец е само отв. Д.. Не са наведени възражения от ищеца, че владението на ответника не е било постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно. Само при наличие на спор относно тези допълнителни признаци на владението съдът следва да постави на страните въпроси чрез какви действия е упражнявана фактическата власт – така в Решение № 262/1.11.2012 г. по гр.д. № 439/2012, ВКС, II г.о. При липсата на такъв спор и от безспорния факт на осъществяваната фактическа власт съдът презумира на осн. чл. 69 вр. чл. 68, ал. 1 ЗС, че Д. държи земята като своя. Значи, владее я по начин, годен да го направи собственик на онази идеална част, спрямо която ищецът С. се легитимира като собственик по наследство. Необходимо е само владението да е продължило достатъчно дълго.

Следователно правният въпрос, обуславящ (не)основателността на възражението за изтекла придобивна давност, е дали владението на Д. е добросъвестно, предвид факта, че исковата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС е била вписана по личната партия на Д. М.а още на 11.04.2005, а всички прехвърлителни сделки с имота са след тази дата.

За отговора на този въпрос няма значение дали вписването на исковата молба за делба има само оповестително или защитно-оповестително действие, тъй като защитно-оповестителното действие има значение за разрешаване на конкуренцията между вписан и невписан придобивен акт, когато приобретателите на един и същ имот черпят права от един и същи праводател, или когато в същата хипотеза конкуренцията е между два вписани придобивни акта – чл. 113 ЗС. Тогава на вписания акт, респ. на по-рано вписания, законът дава приоритет пред невписания, респ. по-късно вписания акт, независимо от поредността им на извършване пред нотариуса. Това е положението при т.нар. конкуренция на вписани актове, която е различна от конкуренцията на придобивни основания. При последната, отново различни лица твърдят да са собственици на една и съща недвижима вещ, но техните претенции не се основават на сделка с един и същи праводател. Такъв е настоящият случай. Ищецът С. претендира и доказва, че е собственик по наследство на 1/2 ид.ч. от спорния имот, а ответниците претендират, че валидно са придобивали собствеността въз основа на прехвърлителните сделки по веригата М.а-Г.и-А.-Д.. Вписването в случая е без значение за разрешаването на конкуренцията между тези две придобивни основания. Тя се решава от правилото, че никой не може да прехвърли повече

права, от тези, които притежава. Д. М.а никога не е притежавала повече от 1/2 ид.ч. от наследството, в чиято маса влиза процесният имот, въпреки тута̀ла ѝ за изключителна собственост, с който се е легитими́рала при сделката на 21.04.2008.

Извън постановките за конкуренцията на вписани актове и конкуренцията на придобивни основания, които са добре изяснени в теорията и практиката, остава въпросът, по който няма еднопосочен отговор: дали владението е добросъвестно, ако придобивният акт, на който се основава то, е вписан след вписването на исковата молба, с която е оспорена собствеността на първоначалния праводател. Като се има предвид, че едно от условията да се квалифицира владението като добросъвестно е владелецът да не знае, че праводателят му не е собственик – чл. 72, ал. 1 ЗС, значи е важно дали вписването по ЗС и книгите по Правилника за вписванията презумира знание у третите лица за вписаното обстоятелство. Защото, ако вписването не презумира знание, тогава презумпцията по чл. 70, ал. 2 ЗС не е опровергана и Д. следва да се счита за добросъвестен владелец, тъй като няма твърдения или доказателства да е знаел реално, че неговият праводател „А. т.“, а преди него Г.и и Д. М.а не са били собственици на цялата нива и че се води дело за делбата ѝ. Същевременно нотариалният акт от 30.03.2011 е годно правно основание да го направи собственик, тъй като формата му не личи да е опорочена. Ако обаче вписването презумира знание, тогава ответникът Д. следва да се счита за недобросъвестен владелец.

Тутраканският районен съд откри седем решения на ВКС, в които ясно е застъпена една от двете тези. При всички тях в една или друга степен е засегнат въпросът за конкуренцията на вписани актове и придобивни основания, който съдът вече маркира като **граничен, но не идентичен** с въпроса за презумираното знание и следващата се от него недобросъвестност.

Становището, че вписването не презумира знание за вписания акт се поддържа в Решение № 237 от 29.04.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1937/2008 г., II г. о.; Решение № 309 от 6.12.2012 г. на ВКС по гр. д. № 697/2012 г., II г. о., ГК; и Решение № 86 от 30.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3076/2019 г., II г. о., ГК. Първото решение е постановено по реда на стария ГПК-отм. и в него се застъпва, **че релевантно е не дали лицето, придобило владението от несобственик е могло да узнае това обстоятелство [от вписването], а дали в действителност е знаел.** Второто решение е постановено по реда на чл. 290 ГПК по касационния въпрос дали вписаната искова молба, по която предявеният иск е отхвърлен с влязло в сила решение, води до недобросъвестност на владелеца, придобил имота на основание, годно да го направи собственик, осъществено след вписването. Като се изключи казуалната част на въпроса досежно отхвърления иск, даденият отговор гласи, че единствено въз основа на вписаната искова молба не може да се направи извод за недобросъвестност на владелеца, защото **самото наличие на вписаната искова молба не е основание да се приеме, че е налице знание**

от страна на купувача, за това, че купува от неособственик. Третото решение отново е по реда на чл. 290 ГПК с касационен въпрос, по който е допуснато обжалването: „Владелец ли е, и то добросъвестен, лицето, закупило недвижим имот от неособственик [...] с оглед действието на вписването [...]?”, на който въпрос резюмираният отговор е, че лицето, закупило недвижим имот от неособственик, е добросъвестен владеец, щом не е доказано да е знаело това обстоятелство, нищо че преди това друго лице е вписало своя придобивен акт и владеецът е могъл да узнае, че купува от неособственик. След отговора на касационния въпрос върховните съдии изрично поясняват в мотивите по съществото на спора, че **оповестителното действие на вписването не опровергава презумпцията на чл. 70, ал. 2 ЗС**, като така отхвърлят мотива на въззивния съд, че вписването съдържа презумпция за знание у всички трети лица, което изключва тяхната добросъвестност.

Обратното становище, че вписването по ЗС и ПВ презумира знание, се застъпва в постановеното по реда на стария ГПК-отм. Решение № 757 от 10.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1536/2008 г., I г. о., ГК. В него се казва, че вписването освен оповестително действие притежава и гаранционно-обезпечително действие, тъй като запазва правата на лицата при евентуално отчуждаване на имота, предмет на сделката и **осигурява добросъвестност на третите лица, придобили права преди вписване на исковата молба, респ. те се считат недобросъвестни, ако са придобили права след това**. В същия смисъл, но вече по реда на чл. 290 от сега действащия ГПК, са постановени три решения: Решение № 448 от 30.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 100/2011 г., ГК, I г.о.; Решение № 250 от 21.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3897/2015 г., I г. о., ГК и Решение № 52 от 23.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1455/2017 г., I г. о., ГК. На кратко, касационният въпрос по първото решение е дали лишава владееца от неговата добросъвестност по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС, вписването на искова молба по предявен иск за собственост срещу праводателя. Съставът на ВКС най-напред напомня, че вписването на исковата молба има за цел да даде гласност на съдебния спор относно конкретен недвижим имот и затова приема, че когато правното основание за владението на купувач по договор, сключен с нотариален акт, е възникнало при наличие на вписана преди това искова молба по вещен иск срещу праводателя на продавача по договора, **вписаната искова молба ограничава прехвърлителното действие на разпоредителната сделка и елиминира възможността тази сделка да съставлява основание за упражняване на добросъвестно владение върху обекта на разпореждането**. По второто от цитираните решения, касационният въпрос по смисъл е идентичен с предходния, като отговорът на състава на ВКС гласи, че в случай на разпореждане с предмета на спора в хода на делото и при условие на формирана на основание чл. 221 ГПК (отм.), съответно чл. 226 ГПК сила на присъдено нещо по отношение на приобретателите, **установеното от тях владение е недобросъвестно, ако исковата молба** [по делото за

собственост] **е била вписана**. Касационният въпрос по третото решение е общо взето същият, но с тази особеност на казуса, че исковата молба срещу праводателя не е била вписана, и затова решението на състава на ВКС гласи, че третото лице, което е придобило недвижим имот от ответника в хода на висящ спор за собственост на правно основание, годно да го направи собственик, без да знае за висящия процес **/[поради] невписана искова молба/** и че праводателят му не е бил собственик, има качеството на добросъвестен владелец.

В доктрината също се наблюдава противоречие в становищата по този правен въпрос. Проф. Т. застъпва, че законната презумпция за добросъвестност по чл. 70, ал. 2 ЗС е оборима, но не може да бъде изключена с други презумпции, а е нужно по безсъмнен начин да се опровергае – Т., В. Вещно право на Република България. Част четвърта. Владението. Трето издание. С.: Софи-Р, 2001, с. 141. На обратното мнение е проф. Йосифова, която казва, че с вписването се създава необорима презумпция за знание за третите лица – Йосифова, Т. *За противопоставимостта на договора и отговорността по чл. 21, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите*. Юридически свят, кн. 1/2014, с. 57.

Настоящият състав на Тутраканския районен съд споделя мотивите на втората група цитирани решения на ВКС и становището на проф. Й., според които вписването презумира знание. Допълнителен аргумент е, че целта на вписването по ЗС в книгите по ПВ е да гарантира правната сигурност. Тя се постига преди всичко чрез оповестителното действие, формулирано в разпоредбата на чл. 1 от ПВ, която гласи, че вписването се състои в даване гласност на подлежащите на вписване актове. Абсурдно е да се очаква, понеже е невъзможно, на всеки вписан акт да му се даде гласност по такъв начин, че да осигури ефективното знание у всички правни субект за него. Тази гласност няма как да е ефективна, **следователно тя е презумирана гласност**. Същата се реализира чрез два принципа, намерили нормативен израз в чл. 42, ал. 1 и чл. 2 ПВ – публичност на книгите за вписванията и изчерпателност на вписаните обстоятелства. М.Г., „Адванс терафонд“ и Л.Д., като всички кандидат купувачи на недвижим имот, знаейки че определена категория искиви молби подлежат на вписване в книги, които са публични, се предполага, че са били известени за наличието на вписаната искова молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС, когато са сключили придобивните за тях сделки.

Не само телеологичното (целевото) тълкуване, но също и семантичното тълкуване, разкриващо значението на думите, дава основание на Тутраканския районен съд да приеме наличието на презумирано знание за вписания акт. Думата *гласност*, употребена в чл. 1 от ПВ, по значение е неразривно свързана със значението на реципрочната □ *думачуваемост*. Не може да има гласност, където липсва чуваемост. Оттук идва изразът „глас в пустиня“. А чуваемостта, разбира се, не в буквален, а в преносен смисъл, означава наличие на подходящи условия за получаване на някаква информация. Следователно, като казва законодателят, че вписването се състои в даване на гласност, той предпоставя, или другояче казано,

презумира чуваемостта; а оттук и знанието за разгласеното обстоятелство. Затова не е чудно, че в тълковния речник на българския език (в интернет) един от синонимите на думата „гласност“ е „известност“.

Приемайки наличието на презумирано знание у ответника Д. за факта на вписаната искова молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС, съдът намира, че той е установил недобросъвестно владение, чиято продължителност не е достатъчна за придобиване по давност на чуждата 1/2 ид.ч. от процесната вещ. По този начин възражението на ответниците по чл. 99 вр. чл. 77, пр. второ ЗС, че ищецът е изгубил собствеността върху нея, защото Д. я е придобил, е неоснователно.

По останалите доводи на страните

Твърденият факт, за който съдът не е указвал доказателствена тежест: че М. С.а и Г. С. са се разпоредили някога с поземлен имот нива № 40046, с площ 200 дка, в с. Пожарево, местността „Гьола“, е неотносим към предмета на делото.

Неоснователен е доводът на „Адванс терафонд“, че ищецът имал задължение да следи какво се случва в имотния регистър след завеждане на делото и че като не е предявил искът по чл. 76 ЗН в делбеното производство, значи сделката от 21.04.2008 е произвела вещно-прехвърлително действие. Искът по чл. 76 ЗН е допустим, ако прехвърлителната сделка е извършена преди завеждане на иска за делба, за да може да се поиска относителната и недействителност и делбата да се извърши само между сънаследниците. След образуване на делото дори някой от сънаследниците да се разпорежи с обособена част от наследствената маса, той продължава да участва в процеса като процесуален субституент на приобретателя, който е обвързан по чл. 226, ал. 1 ГПК от действията на субституента и от СПН на решението.

Интерес да следят какво е вписано в имотния регистър имат най-вече приобретателите и ако има образувано дело срещу техния праводател, те са тези, които трябва да поискат да бъдат конституирани най-малкото като заинтересовани страни – помагачи на страната на праводателя им.

Без значение за изхода на спора е какво точно е свършил или не е свършил от задълженията си нотариусът по сделката, в която Д. М.а се е легитимирала като изключителен собственик на процесната нива и я е продала на М.Г..

Не се доказва твърдението, че Георги С. и Д. М.а фактически са си били разделили наследствените имоти. Дори да беше така, този неустановен факт няма никакво значение, след като в крайна сметка спор за подялбата на нивите е възникнал и е постановено решение по допускане на делбата, обвързващо страните и техните правоприменици.

Не е ясно на какво стъпва процесуалният представител на отв. К., за да твърди в писмената си защита, че Д. М.а се е разпоредила с процесната вещ преди делбата, след като делото за последната е образувано на 11.04.2005, а сделката с отв. Г. е от 21.04.2008.

Петитумът, съответно диспозитивът на решението по установителен иск за собственост, се съдържат в искането, респ. в установителния диспозитив на решението по ревандикационния иск. С това доводите, че ищецът няма правен интерес да води иск по чл. 108 ЗС срещу останалите ответници, освен срещу владелеца, се явяват неоснователни. Те може да са били основателни преди постановяването на т. 2А и т. 3Б на Тълкувателно решение 4/2014 на ОСГК, ВКС, но вече не. Със субективното съединяване на исковете, които съдът допуска, се постига процесуална икономия.

В писмената си защита процесуалният представител на отв. М. настоява, че спорният имот не е част от наследството на Д. М.а и след нейната смърт в процеса за делба е трябвало да бъдат привлечени приобретателите. Доводът е неоснователен доколкото участието на приобретателите противоречи на чл. 226, ал. 1 ГПК, но е основателно, че след разпореждането спорният имот не е част от наследството на Д. М.а. В нейното наследство обаче остава процесуалното право на иск, което универсалният ѝ правоприемник, отв. Е.М., е бил длъжен да продължи да упражнява в полза на приобретателите, като техен процесуален субституент.

Допълнителни съображения на съда по въпроси, които имат значение за делото

С доклада по делото беше възложено в тежест на ищеца да докаже, че протоколното определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/05 ТнРС е вписано по персоналната партида на Д. М.а в СВ-Тутракан. Такова доказателство не се представи. Самото определение съдържа щемпел на СВ-Тутракан с деловодни данни, показващи че е вписано. Представи се доказателство, че вписването е направено по имотната партида. Същевременно справка за имотната партида не показва да е вписвана там исквата молба, която обаче е вписана по персоналната партида на Д. М.а. При решаване на делото и след преценка на фактите в тяхната съвкупност, съдът намира, че неизпълнението на указаната доказателствена тежест не влече негативи за ищеца.

Вписванията в имотните партиди по ЗКИР имат само помощен характер – чл. 39, ал. 2 ПВ, защото никъде в нашата страна, в т.ч. в съдебния район на Тутраканския районен съд, не е въведен имотен регистър със заповед по чл. 73, ал. 1 ЗКИР. Едва след такава заповед вписванията в него по партидите на имотите ще има правнообвързваща сила. Дотогава вписванията се извършват по досегашния ред – чл. 74 ЗКИР, който е по персоналната система на ПВ. Ето защо наличието или липсата на вписване по имотната партида на процесната недвижима вещ няма правно значение. Освен това липсващото вписване на исквата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС в нея се дължи на факта, че кадастралната карта и кадастралният регистър за територията, където се намира поземленият имот, са одобрени едва на 04.02.2008 със Заповед РД-18-6, видно от представената скица (л. 173); а исквата молба, която е вписана по партидата на Д. М.а, е от 2005 г. Тогава нивата все още не е имала кадастрален идентификатор. Същият е бил условие за откриване на имотна

партида – арт. чл. 65, ал. 1 ЗКИР, допреди приемането на новата ал. 3 (ДВ, бр. 49 от 13.06.2014), допускаща имотна партида да се води независимо дали за имота има създаден идентификатор.

Съгласно чл. 115, ал. 1 и ал. 2 ЗС решенията по вписани иски молби се отбелязват по представен препис, като на ищеца се дава шестмесечен срок да извърши това, в противен случай вписването на исковата молба губи действие. Технически отбелязването се извършва не от ищеца, а от деловодителите в службата по вписванията към съответния съд, след разпореждане от съдията по вписванията. Кое то означава, че задължението на ищеца се изчерпва с това да представи влязлото в сила решение, в случая определението от 13.01.2014, пред СВ-Тутракан, с молба за вписване, което е сторено в шестмесечния срок, видно от поставения върху него щемпел (л. 7). В чия персонална партида ще разпорежи съдията по вписванията да се нанесе съдържанието на акта и как деловодителите ще изпълнят разпореждането му, не е във възможностите на молителя в охранителното производство да контролира, щом молбата му е уважена.

Няма отношение към крайния изход от делото фактът, че решението по допускане на делбата не е било отбелязано към исковата молба. Съгласно чл. 115, ал. 2, изр. първо ЗС на отбелязване към вписаната искова молба подлежи решението, с което се уважава искът. Искът за делба е насочен към ликвидиране на съсобствеността, а не просто към установяването ѝ. Ето защо, при вписан иск за делба, както е в случая, на отбелязване подлежи решението, респ. определението, с което се одобрява съдебната спогодба, приключващо втората фаза на делбеното производство. Неотбелязването на решението по чл. 344 ГПК не произвежда санкцията по чл. 115, ал. 2, изр. второ ЗС. Допълнителен аргумент за този извод е чл. 114, б. „в“, изр. 2 ЗС, който обвързва вписването на исковата молба с даване ход на делото. Ако законодателят е имал намерение да придаде същото значение на решението, приключващо първа фаза на делбата, щеше да го укаже изрично в Глава двадесет и девета на ГПК, а не направо в чл. 346 ГПК да урежда какви искания могат да се предявяват във втора фаза. Така, единственото което е необходимо да направи съда, за да насрочи първо заседание във втора фаза на делбеното производство – и то по служебна инициатива, без да е необходимо нарочно искане за това, е да констатира, че решението по чл. 344 ГПК е влязло в сила. Неотбелязването на това решение не е условие за доразвитие на производството, а щом не е – значи законът не му придава правно значение.

По разноските

Предвид фактическата и правна сложност на делото и активната работа на адвокатите, нито един от платените хонорари не е прекомерен.

Съдът не приема „разбивката“ по искове на адв. Д. в списъка му по чл. 80 ГПК, тъй като той няма достоверна дата, предхождаща Определение № 223/21.09.2021 по делото.

Ищецът е направил разноски в размер на 916,66 лева (166,66 лева за

държавна такса и 750 лева за адвокатски хонорар). Ответникът М. е платил 1140 лева хонорар. Ответникът Г. е направил разноски за адвокат 1500 лева, а Д. общо 2500 лева.

С Определение № 223/21.09.2021 по чл. 140 ГПК е прекратено производството по главния иск за целия имот по чл. 108 ЗС срещу отв. Е.М. в установителната част. По иска (главен и евентуален) с правно основание чл. 76 ЗН производството е прекратено срещу всички ответници. Прекратен е насрещният иск по чл. 75, ал. 2 ЗН на М. срещу С.. При това положение, след като в договорите за правна защита няма описание как се разпределя хонорара по защитата срещу отделните искове, съдът приема, че най-удачно е да се обърне към чл. 162 ГПК, защото няма норма, която да казва как следва да се определи размерът на разноските в този случай. Затова придава на всеки иск относителна тежест по важност спрямо интереса, който се защитава/засяга с него. Главният иск по чл. 108 ЗС за целия имот, основан на съдебната спогодба за делба – 60 %; евентуалният иск за 1/2 ид.ч., основан на наследяването – 30 %; искът по чл. 76 ЗН – 5 %; насрещният иск по чл. 75, ал. 2 ЗН – 5 %. А тъй като самият ревандикационен иск е в две части, установителна, по която ответници са всички, и осъдителна – само спрямо Д., разноските, дължими общо от ответниците следва да се „разбият“ между тях според защитавания/засегнатия интерес така: 88% Д., по 4% за М., Г.и и „А. т.“.

Така, ищецът С. има право на разноски за уважения евентуален иск 30% от 916,66 лева, което прави 275 лева, дължими от ответниците така: Д. – 242 лева (88% от 275); Е.М., Г.и и „А. т.“ – по 11 лева (4% от 275).

Е.М. дължи на С. също и 5% от 916,66 лева за прекратения насрещен иск по чл. 75, ал. 2 ЗН, което прави 45,83 лева.

С. дължи на М. 60% за прекратения главен иск по чл. 108 срещу него и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, т.е. 65% от 1140 лева, което прави 741 лева.

С. дължи на М.Г. общо 60% за отхвърления главен иск по чл. 108 ЗС и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, или 65% от 1500 лева, което прави 975 лева.

С. дължи на Л.Д. общо 60% за отхвърления главен иск по чл. 108 ЗС и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, или 65% от 2500 лева, което прави 1625 лева.

Не следва да се уважава искането на ищеца за солидарното осъждане на ответниците за неговите разноски. Основателно е осъждането по този начин само на Г.и за сумата от 11 лева, защото само те са необходими факултативни другари помежду си.

Ответниците Г.и са останали задължени с Определение № 223/21.09.2021 за сумата от 3,60 лева спрямо съда и следва да бъдат осъдени за нея.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Т. Г. С. с ЕГН ***** за установяване спрямо ответниците М. АНГ. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК 131418187 и Л. А. Д. с ЕГН *****, че ищецът е собственик **на основание съдебна спогодба за делба**, одобрена с протоколно Определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/2005 на Районен съд Тутракан, на целия поземлен имот с идентификатор № 73496.30.3 и местонахождение в землището на гр. Тутракан, местност „КАМБУР ГЪОЛДЖУК“, начин на трайно ползване „Нива“, площ 85,033 дка (съобразно последното изменение на КККР, засягащо поземления имот от 29.06.2021), пета категория, при съседи: 73496.30.82; 73496.30.27; 73496.30.25; 73496.30.78; 73496.30.76, номер по предходен план 030003 и за осъждането на ЛЮБ. АНГ. ДР. да му предаде владението на имота.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо ответниците Е. Г. М. с ЕГН *****, М. А. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК 131418187 и Л. А. Д. с ЕГН *****, че ищецът Т. Г. С. с ЕГН ***** е собственик **по наследство** на 1/2 идеална част (една втора ид.ч.) от поземлен имот с идентификатор № 73496.30.3 и местонахождение в землището на гр. Тутракан, местност „КАМБУР ГЪОЛДЖУК“, начин на трайно ползване „Нива“, площ 85,033 дка (съобразно последното изменение на КККР, засягащо поземления имот от 29.06.2021), пета категория, при съседи: 73496.30.82; 73496.30.27; 73496.30.25; 73496.30.78; 73496.30.76, номер по предходен план 030003 и

ОСЪЖДА Л. А. Д. да предаде на Т. Г. С. владението върху същата нива до размера на неговата 1/2 ид.ч. (една втора ид.ч.) от нея.

ОСЪЖДА Е. Г. М. с ЕГН ***** да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 56,83 лева (петдесет и шест лева и осемдесет и три стотинки) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА М. А. Г. с ЕГН ***** и В. Й. Г. с ЕГН ***** солидарно да платят на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 11 лева (единадесет лева) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК 131418187 да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 11 лева (единадесет лева) за разноси по гр.д. № 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Л. А. Д. с ЕГН ***** да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 242 лева (двеста четиридесет и два лева) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на Е. Г. М. с ЕГН

***** сумата в размер на 741 лева (седемстотин четиридесет и един лева) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на М. А. Г. с ЕГН ***** сумата в размер на 975 лева (деветстотин седемдесет и пет лева) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на ЛЮБ. АНГ. ДР. с ЕГН ***** сумата в размер на 1625 лева (хиляда шестстотин двадесет и пет лева) за разноси по гр.д.№ 359/21 ТнРС.

ОСЪЖДА М. А. Г. с ЕГН ***** и В. Й. Г. с ЕГН ***** солидарно да платят по сметка на Районен съд Тутракан сумата в размер на 3,60 лева (три лева и шестдесет стотинки) за държавна такса за изготвяне на препис от отговора на исковата молба по 359/21 ТнРС.

УКАЗВА на ищеца Т. Г. С., че в шестмесечен срок от влизането в сила на решението следва да го представи в СВ-Тутракан за отбелязване към исковата молба, вписана с вх.рег.№ 1457/14.07.2021, акт № 26, том II, имотна партида 4012.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд Силистра.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____